

KVARTIČKA

všude

Obsah

SLOVO	3
PÁR OTÁZEK, PÁR ODPOVĚDÍ	4-7
“BEZSTAROSTNÉ DNY GYMNÁZIA”	8
MŮJ BOJ NA VUT	9
ČÍM STARŠÍ, TÍM POZITIVNĚJŠÍ	10
BEZ NÁZVU	11
PRAŽSKÁ KAVÁRNA V BRNĚ	12-13
DÁNSKO A HYGGE	14-16
POUTNÍKŮV NÁVRAT (RECENZE)	17-19
PSEUDOBÁSNIČKA	20
STOPĚTAOSMDESÁT MINUT	21
ZPOVĚĎ	22
NEŘÍKEJ NE	23

ŠÉFOVO SLOVO SLOVO ČLENA REDAKČNÍ RADY

S tímto zbrusu novým číslem časopisu zdravím všechny naše bývalé čtenáře. V posledním vydání, které vyšlo téměř přesně před jedním rokem, jsem v úvodníku napsal: „*Prosím vás tedy, abyste se uvolnili a těm několika stránkám věnovali dostatečnou pozornost, neboť to jsou dost možná poslední výtvary, které od nás budete moci spatřit.*“ Nu, není to pravda. Kvartička is not dead a ukazuje se Vám v kompletně novém image Kvartičky na VŠ. V našem životě se děje spousta nových věcí, se kterými se s Vámi chceme podělit, a tak je na čase změnit i vzhled časopisu. Jak jste si už mohli povšimnout, i název úvodníku se změnil. V posledním a konečném čísle časopisu Kvartička v Oktávě nesl název Poslední šéfovo slovo. Nebyl to žádný planý předvolební slib a já ho hodlám dodržet. Rozhodl jsem se, s podporou ostatních redaktorů samozřejmě, rezignovat na svůj post šéfredaktora a jmenovat Markétu Štikarovou jako svou nástupkyni.

Už v posledních letech působení na gymnáziu toho pro tento list dělala mnohem, mnohem více než já a ač jsem jí místo šéfredaktora nabízel, nechtěla ho přijmout. Nyní se jí už neptám a spolu se zbytkem spolužáků jsme rozhodli. Vox populi, vox Dei. Protože i teď, když jsme všichni rozuteklí po všech koutech ČR (a Dánska), to byla právě ona, kdo nás už půl roku průběžně spamoval, vybízel a nutil k dokončení toho jednoho čísla.

A nyní se jí to konečně povedlo a za to jí jsem velice vděčný.

Dokonce se jí podařilo sesbírat i informace o nás všech (nebo alespoň části), abyste i Vy o nás měli přehled.

Abych ale jenom planě nemluvil/nepsal – co že Vás v dnešním čísle čeká? No, moc toho sice nebude, ale snažili jsme se. Od Magdy samozřejmě recenze na své nejnovější knižní úlovky. Zamyšlení nad horkou čokoládou od Rádi a Michalův popis vysokoškolského života. Zjistěte, jak Honzovi uběhlo Stopětaomsdesát minut a přečtěte si jeho další povídku Zpověď a experimentální prózu Neříkej ne. Martin si na stránkách dnešního čísla vyleje své srdíčko a jak už jsem zmiňoval, čeká na Vás anketa s našimi odpověďmi. To a další články si nemůžete nechat ujít.

Na závěr bych ještě rád řekl, že toto číslo by nemělo být ojedinělým z vysokoškolského prostředí a rádi bychom v nepravidelných intervalech vydávali další. Nebudu však nic slibovat, neboť slib zavazuje...a Vy nás až moc dobře znáte.

Tak třeba za rok nashledanou!

Resp. *načtenou* – shledáme se snad dříve.

AV

(obrázek by AV, pozn. red.)

PÁR OTÁZEK, PÁR ODPOVĚDÍ

Mou utopickou vizí bylo nasbírat odpovědi alespoň od většiny svých gymplu-spolužáků... a protože všichni určitě znáte význam slova "utopie", musí už teď být jasné, že zpětné vazby se mi dostalo opravdu poskrovnu. Kdyby tohle byl výzkum, rozhodně by nebyl kvantitativní... ale budme spokojeni s tím, co máme! To "to" jsou reakce pár milých duší na mých pár podivných dotazů... Tak chcete-li, čtěte dál.

KDO JSI?

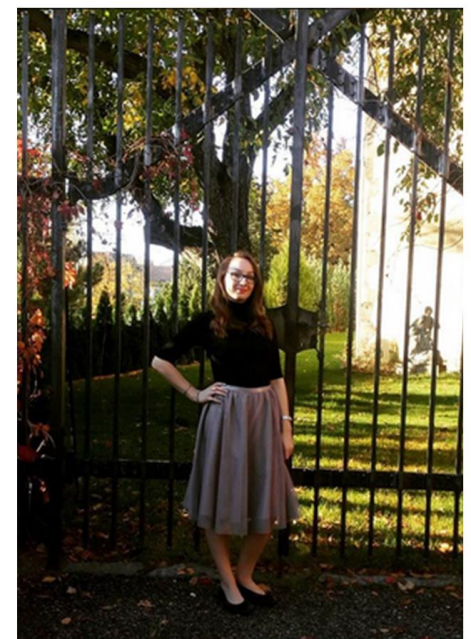
ANTONÍN: Pořád ten stejný kluk, který před rokem opouštěl skleník v podobě budovy gymnázia.

LENKA: "Lenka Málková – nic originálního mě nenapadá, co bys chtěla slyšet???" ;)

MICHAL: Michal "majký/nojmy" Neumann: 19let, původem z Hlinska, absolvent GSŘMR Skuteč, hráč šachu

MARKÉTA: Jmenuju se Markéta a je mi 19 let (ale v srpnu už 20!)
Jsem osoba bydlící v rodinném domě se skvělou rodinou.
Osoba, která miluje svou kočku Filoménu. Osoba, která se momentálně ztrácí sama v sobě, ale snaží se to brát s úsměvem.
Osoba, která dělá vše na poslední chvíli a vyhovuje jí to.

KDE STUDUJEŠ?

ANTONÍN: To je mi PFUK.

LENKA: VIA University College, Horsens, Denmark – Marketing management

MICHAL: FAST VUT v Brně, 1 ročník (všeobecný)

MARKÉTA: Studuji na Vysoké škole polytechnické Jihlava, obor zdravotně sociální pracovník.

JE NĚCO, CO TĚ NA VYSOKOŠKOLSKÉM ŽIVOTĚ PŘEKVAPILO (AĚ UŽ MILE NEBO NE)?

ANTONÍN: Největší překvapení pro mě bylo pravděpodobně zjištění, že pečivo a veškeré další nezbytné potraviny se ve špajzu neobjevují samy od sebe.

LENKA: Vysoká je ještě mnohem větší zábava než se říká, a kdo tvrdí že ne, asi dělá něco špatně :D. Velice mile mě překvapil všechen ten volný čas, a že organizace projektů i příprava na zkoušky je individuální, což mi naprosto vyhovuje. Vybrala jsem si správný obor, takže i studium samotné mě baví, a nemám žádné pro mě „zbytečné“ předměty. Samozřejmě k tomu patří i spousta zodpovědnosti a odhodlání, ale po začátečním šoku už je to jenom lehčí.

MICHAL: rychlost výuky a nový lv. povinností a svobody/zodpovědnosti

MARKÉTA: Co mě překvapilo je volnost, svoboda, a že každý den a týden je jiný. Na střední (vlastně už od základky) to bylo vždy v 7 vstát, v 8 škola, ve 3 konec a domů. A takhle to bylo den, co den. Ale na VŠ je každý den jiný. Skoro pokaždé mi škola začíná třeba v 9 nebo dokonce až v půl 1, a proto mám dost času na to udělat si třeba skvělou snídani. Prostě volnost a únik ze stereotypního života je pro mě velkým a milým překvapením.

S Odstupem času, jak hodnotíš studium na gymnáziu? Co se ti na škole líbilo, co ti naopak nejvíc vadilo... Cokoliv?

ANTONÍN: Hodnotím ho stále stejně. Maximálně pozitivně. Jak se u kolegů studentů často setkávám s velkými jmény velkých gymnázií, tak si samozřejmě uvědomuji určitou omezenost v možnostech toho našeho „maloměstského.“ Tím více mě ale udivuje, co vše jsme na takovém malém gymnáziu měli možnost zažít a naučit se. A musím tady zvýraznit jedno naše prvenství: už minulý rok jsem se bavil s kamarády z Resslerova a Raisova gymnázia o kvalitě toaletních papírů na záchodech. Na obou zmíněných, jakož i nyní na právnické fakultě, jsou k dispozici pouze nepříjemné jednovrstváky. V tomto oboru naše škola excelovala – tedy v případech, že bylo vůbec možné toaletní papír na záchodech najít. ^_^

LENKA: Gymnázium mi toho dalo hodně v ohledu znalostí i mezilidských vztahů, i když jsem se vždycky učila jenom to, co mě zrovna zajímalo :D Líbilo se mi přátelské prostředí a mnoho příležitostí seberealizace, které mi pomohli zjistit, co vlastně chci od života. Nejvíce zkušeností mi asi dali chvíle, kdy jsme se jako kolektiv museli chopit iniciativy a něco spolu dokázat, jako například organizace majálesu, studenské kavárny a podobně. Také zpětně oceňuji vstřícný přístup učitelů a vždy ochotu pomáhat, což není samozřejmostí.

MICHAL: líbilo se mi všechno.... (((možná je škoda že se na gymplu neprobírala deskriptiva,ale je sobecké to zminovat,když na stavebku šli jen 3 lidé :D)))

MARKÉTA: Na VŠ je hodně studentů, profesorů a docentů, které nemají čas se tolik zaobírat s každým studentem. Není to ani možné při takovém množství studentů, ale ten vztah učitel=student mi tam hodně chybí.

Co hodnotím pozitivně je kolektiv na gymnáziu. Jako třída jsme byli skvělá parta. Každý úplně jiný a rozuměli jsem si. Je těžký vytvořit si nějakou ustálenou partu lidí, když je vás v ročníku hodně.

Co mi naopak na gymnáziu vadilo bylo to, že studium bylo hlavně o tom nacpat nám, co nejvíc informací do hlavy. Studovat na gymnáziu mě bavilo, líbilo se mi to a nerozhodla bych se jinak, kdybych mohla, ale prostě informace ze všech předmětů se hrnuly ve velkém množství, ale většinu jsem z toho nikdy nepotřebovala.

Jinak léta strávená na gymnáziu hodnotím velmi pozitivně. Mně se tam moc líbilo. Poznala jsem kamarády, učitele. Mám zážitky a vzpomínky na celý život a vždy se tam budu vracet ráda.

A NA ZÁVĚR BYCH SI DOVOLILA MALIČKO „ZABROUSIT“ DO KULTURY – ZAJÍMALO BY MĚ, JESTLI TĚ V POSLEDNÍ DOBĚ ZAUJALA TŘEBA NĚJAKÁ KNÍŽKA, FILM, PŘEDSTAVENÍ, ALBUM, PÍSNÍČKA, NEBO TŘEBA JEN MYŠLENKA, CITÁT...?

ANTONÍN: V prvním semestru jsem si na knihy neudělal moc čas, což mě docela mrzelo. V tom letním jsem se tedy rozhodl přečíst „celého Čapka“ (resp. to, co jsem přečteno ještě neměl) – právě teď mám tedy rozečtenou trilogii Obyčejný život. V hudbě jsem se rozhodl objevit trochu více od Davida Bowieho, od kterého jsem doposud znal pouze pár písniček. Z velkého plátna mohu doporučit kritiky odsuzovaný, nicméně fanoušky milovaný snímek Největší showman. Film založený na postavě P. T. Barnuma, zakladatele cirkusu s Hugh Jackmanem v hlavní roli. Kritici filmu vytýkají právě velké odlišnosti od charakteru Barnuma tak, jak je vykreslen ve filmu od toho, jak to bylo ve skutečnosti. To ale nic neubírá celkové myšlence snímku a skvělému motivačnímu soundtracku – ba naopak.

LENKA: Rozhodla jsem se sdílet jeden citát, který jsem nedávno objevila. Je to o překonání strachu a vykročení do neznáma. Jedině tak můžeme zažít to pravé dobrodružství, které nás v životě čeká.

„We must be willing to get rid of the life we've planned, so as to have the life that is waiting for us“
– Joseph Campbell

Sama se tím snažím řídit a dost mi to změnilo život, takže pokud už se dlouho chystáte na nějakou změnu a pořád se nemůžete rozhodnout, jděte do toho a nebudete litovat ;)

MICHAL: četl jsem knihu MŮJ EINSTEIN (soubor 24 esejí od myslitelů, spolupracovníků, žáků a vědců od A.E.), kniha odkrývá gémia i ze strany lidské, už to není jenom symbol geniality a moudrosti,... a citát: *není čas ztrácet čas.*

MARKÉTA: Nedávno jsem dočetla knihu „Někdo cizí v domě“, která mě nadchla s zároveň zklamala přeplácaným koncem. Dále taky jsem byla na koncertě Symfonického orchestru Českého rozhlasu a to bylo nádherné.

To jsou asi hlavní „kulturní“ záležitosti, které se mi nejvíce zapsaly do paměti.

Díky moc! :)
- Markéta Štikarová

VZPOMÍNKA NA "BEZSTAROSTNÉ DNY" GYMNÁZIA

Moc ráda zdravím všechny čtenáře, mé jméno je Aneta Kalinová anebo také Kalinová Aneta, jak chcete. Dostala jsem za úkol o sobě napsat libovolný úryvek týkající se mého momentálního studijního života po dokončení nezapomenutelného studia na GSŘMR ve Skutči.

Nyní studuji na Vyšší odborné pedagogické škole v Litomyšli, obor Předškolní pedagogika, a ve volné chvíli chodím na brigádu přivydělat si nějaký ten dukát. Jít na tuto školu bylo asi jedno z nejlepších rozhodnutí v mém životě, stejně jako jít studovat na Gymnázium do Skutče (žádná ironie)!

Do Litomyšle dojíždím každý den, cesta trvá 30 minut, takže to není tak hrozné. Na škole se mi moc líbí, ve třídě máme milý kolektiv. Učivo mi přijde jednodušší, neboť slyším teorie, které jsme probírali na gymnáziu – nebudete tomu věřit, ale dokonce mi i nějaké utkvěly v hlavě.

Kdybych měla zhodnotit studium na gymnáziu... Pořád vzpomínám na ty "bezstarostné dny", kdy člověk ještě neřešil, jak vyžít a další starosti, které při životu na vysoké škole nastanou.

Ráda vzpomínám na mé nejmilejší spolužáky, kteří mě dokázali smíchy rozbrečet až k slzám. A v neposlední chvíli vzpomínám na všechny kantory této školy – především na pana učitele třídního, pana učitele Viktora Kořístku, s kterým hodiny českého jazyka a literatury byly a vždycky budou nezapomenutelné. Hodně jsem si z jeho hodin odnesla a vím, že nikdy nic nemyslel zle, ba naopak mluvil ze zkušenosti a dával nám do života rady. Nikdo mi tuto životní etapu nevymaže z hlavy.

Radši přejdu k jinému tématu, protože se mi hrnou slzy do očí. Člověk si v tuhle chvíli uvědomí, že život nám utíká před očima neúprosně rychle a že přichází opravdové rány od života...

Teď něco pozitivního – mým nejoblíbenějším předmětem byl jednoznačně dějepis. Mrzelo mě, že jsem si u maturitní zkoušky vytáhla téma, které mi nebylo zrovna sympatické... ale tak což.

Totéž u českého jazyka – vytáhnout si jedinou knížku, na kterou jste se nepodívali, je taky milé, opravdu. A vůbec...vytáhla jsem si přesně ty otázky, které jsem nechtěla... takže pokud se někdo zabýváte nějakým nadpřirozeným čímsi, asi víte, že nesmíte nikdy myslet na něco, co nechcete – je to jako magnet, a vytáhnete si právě to - nebojte.

To by bylo v kostce něco o mně, co mě tak různorodě napadlo na téma GYMPL a nynější studium.

Moc ráda bych se zase vrátila do lavic gymnázia, moc ráda bych ochutnala nejlepší svíčkou, moc ráda bych se zase smála hláškám učitelů, moc ráda bych se zúčastnila akcí, které byly provázeny elánem a radostí, moc ráda bych byla oktáva. Ale čas jde dál, a i člověk musí jít dál.

Celému personálu gymnázia bych ze srdce popřála krásné svátky a šťastný Nový rok 2018.

Aneta Kalinová

MŮJ BOJ NA VUT

KDYŽ JSEM CHODIL NA GYMNÁZIUM, VŠICHNI MI ŘÍKALI, JAKÁ JE TO TAM JEŠTĚ POHODIČKA. ŽE AŽ DOJDE NA MATURITU A STUDIUM NA VYSOKÉ ŠKOLE, BUDE TO UŽ JINÉ KAFE... A MĚLI PRAVDU.

Já jsem na stavební fakultě VUT v Brně, mám za sebou první semestr a za chvíli i první zkouškové a opravdu Vám se špetkou nadsázky můžu říct, že to bolí. Rýsuju (nebo se o to aspoň snažím) plánky celou noc jen proto, abych je mohl další noc předělávat. Na přednáškách, když už se po noční směně s pravítkem vzbudím, se vysvětluje látka ze sexty tak šikovně, že se pak profesora zeptáte, jestli ty dvě rovnice o 9 neznámých jsou výsledek anebo co se vlastně počítalo. Ano, dá se říct, že život na VŠ je jeden veliký kolotoč a pocity beznaděje Vás sledují na každém kroku.

Nicméně tato divoká karta má i druhou stranu a to tu nesmírně krásnou. Vědecké kapacity mezinárodního uznání Vás nazývají vznešeně kolegy (protože oficiálně už neste studenty ale „členy akademické obce“). Přednášky nejsou jenom nesrozumitelné; když už jim rozumíte, jste přímo uchváteni a omámeni tou krásou a úžasem, jak to všechno funguje a souvisí. Na rozdíl od Gymnázia už neberete předměty, které Vás nebaví, a zbývá tak více času na předměty, jež Vám říkají něco víc, než například výjimka v Anglické gramatice fandovi matiky. Život na VŠ také znamená být součástí různých klubů, spolků, organizací, které si vyberete podle svého vkusu (mimořádně, spolky v ČR jsou absolutně jiné, než jak je známe z Amerických filmů). A v neposlední řadě záleží také na městě, kde studujete. Například Brno je neskutečně nakloněno studentům. Je tam míst k setkávání všeho druhu víc než by kdo dokázal spočítat, památky jsou úchvatné a člověk se opravdu nenudí.

To je zhruba ta nejspičatější špička ledovce zvaného život na VŠ. Už podle velikosti odstavců lze říct, že výhody a příjemné pocity minimálně dvakrát převyšují tu negativní stránku. A i když mi moje Gymnázium spolu s jakýmsi typem klidu upřímně chybí, už ze zvědavosti, co mě na VUT ještě čeká, bych už neměnil

Michal „Majký“ Neumann

ČÍM STARŠÍ, TÍM POZITIVNĚJŠÍ

Po maturitě jsme si, jako celá třída řekli, že až nastoupíme na VŠ, vydáme ještě úplně poslední číslo našeho časopisu. Během října bylo tedy usneseno, že začneme psát články, a na Vánoce vyjde závěrečný díl periodika Kvartička. Shodou nečekaných, ale spíše až moc dobře očekávaných náhod je právě začátek dubna, a já teprve píši svůj text (a to jen díky tomu, že jsem byl včera namotivován mým bývalým třídním učitelem, když jsem se zastavil pozdravit na gymnáziu).

Cílem prvního odstavce není – jak by se mohlo zdát, ukázat, že jsme pořád ti, kterým nejde moc dodržet termín uzávěrky. Nýbrž to, že se tento útvar bude diametrálně lišit od toho, který bych napsal již v říjnu. Kdybych začal psát článek psát na podzim, jak jsem také měl, našli byste zde převážně napsáno: jak neumím jezdit MHD a nejednou se mi podařilo dojet na opačný konec města, jak je celý Hradec špatně uspořádaný, jak moc neumím vařit, jak se v Hradci strašně prší, takže si musíte každých 5 dní zametat a utírat v pokoji prach, a mnohé další stížnosti s jepičí trvanlivostí a bez další přidané hodnoty, či nějakého poslání. Avšak tím, že jsem se ke psaní odhodlal až v dubnu, mohu znovu a ještě více hlavně ocenit to, co pro mě znamenalo osm let na gymnáziu (a myslím si, že s každým dalším rokem mimo moji bývalou školu, to bude schopen ocenit více a více).

Ano, asi bych měl napsat něco o tom, jak se mi žije samotnému ve velkém městě, jak se mi daří v nové škole atd. – daří se mi skvěle, a to si myslím stačí.

Mnohem důležitější je pro mě zmínit a znovu se zamyslet nad tím, co pro mě znamenalo osm let na GSŘMR. Myslím si, že ze mě na gymnáziu vyrostl správný člověk. Člověk, který umí kriticky přemýšlet, kterému nestačí to, co si přečte na wikipedii, člověk který si umí racionálně obhájit svůj názor, člověk který má chuť se dovídat nové věci a dále se rozvíjet. Díky několika skvělým učitelům – bez nadsázky těm nejlepším učitelům, kteří vůbec můžou být, jsem si vypěstoval lásku k historii, literatuře a společenským vědám. Díky nim jsem prošel neklidným obdobím dospívání relativně klidně a dokázal si utvořit názor na svět, či na aktuální dění v politice nebo společnosti. Za to, že se mi nyní tak daří a za to, že jsem našel to, co mě naplňuje a žene dál, vděčím právě jim. Žádná jiná škola my nemohla dát tolik jako právě tahle. A já na ní budu po celý život vzpomínat a po celý život budu nesmírně vděčný.

Martin Sahula

BEZ NÁZVU

Sedím si takhle v klidné kavárně v Žižkově ulici, usrkávám horkou čokoládu, spokojeně si čtu napínavou knihu, když mi najednou pípne upozornění z facebooku. S nejvyšším napětím vyčkávám, co z toho mého zasekaného telefonu zase vyleze. Po sto letech, když se umoudří se na mém krásně rozbitém displeji objeví upozornění ze skupiny Gympl/Oktáva? Nechápatě jsem se začetla do příspěvku našeho moudrého exspolučáka Toníka a naší talentované Markétky. Jako vždy jsem hltala každé jejich slovíčko. Hmm, tak napsat článek do časopisu, jó?

No, co si budeme nalhávat. Když jsme toto plánovali v oktávě, vždy jsem si jen pomyslela: Blázní, se toho fakt nikdy nezbavím, se jim na to pěkně můžu... nemůžu! Teď je to jiné, strašně jsem se těšila až budu moci něco napsat (ne, kvalita mých článků se pobytem na VŠ opravdu nezvedne, ha humor). Udělat zase něco společně s těmi úžasnými lidmi, kteří mi moc chybí, a kteří byli opravdu neuvěřitelní kamarádi. Jelikož jsme každý úplně jinde, nevidáme se, s velkou většinou už ani nebavíme. Tahle zpráva mě nadchla do nejvyšší míry.

Chtěla bych poslat vzkaz oktavánům, kteří teď vládnou na našem místě. Já vím, naše laťka byla vysoká, ale o tom jsem mluvit nechtěla. Řeknu Vám málo, unudit Vás opravdu nechci... Važte si každého společného okamžiku a chvíl na gymnáziu. I když Vám to teď opravdu nepříjde, někdo Vám leze na mozek a všechno se Vám zdá naprd. Tenhle rok a ten následující Vám otočí svět upside down. Priority, které jste měly už nebudou vašimi prioritami. Budete na svět pohlížet jinýma očima. Já vím, ty řeči o tom, jak Vás na vysoké nikdo za ruku vodit nebude, jsou hrozné... ale pravda to bývá. Poslední, co Vám řeknu je: Nepodceňujte nic, na čem Vám záleží, a pořádně si to koukejte užít!

Radka Volfová

PRAŽSKÁ KAVÁRNA V BRNĚ

Brno, cože, kde? Vždyť jsem tam byla tak jednou v životě, a ani si na to pořádně nepamatuju. To Praha, na druhou stranu... čím starší jsem se stávala, tím víc mi docházelo, že jsme vlastně nikdy docela neodešli, a že mě můj krásný hometown asi nepřestane lákat přinejmenším na kratší návštěvy. Z podstatné části i to byl důvod, proč jsem ve svém pomyslném seznamu (dvou) univerzit zařadila Karlovku na první místo. Spoiler alert – nevyšlo to.

Tak jsem se ocitla v naprosto neznámém městě. Za lijáku s obří taškou jsem prošla snad tři dlouhé ulice křížem krážem, než jsem se v slzách, vyčerpaná a našťvaná na sebe, konečně odvážila někoho zeptat na cestu. Poradili mi, ale já se zase ztratila... a kdyby na mě kvůli předání klíčů nečekali na recepci, asi bych klidně přespala en plein air. Koleje jsem tehdy nakonec našla, a dnes už bezpečně vím, kde přesně tohle místo kousek pod Špilberkem hledat.

Až teď vidím, jak moc mi nevyhovoval únavný stereotyp středoškolního dne. Ne, že bych teď měla volna nazbyt – naopak, věčně nestíhám... ale mám na to víc času. A je to hrozně zvláštní pocit.

Ta „volnost“, celkově. Můžete (ne)dělat cokoli, vlastně kdykoliv. Někdy je nejlepší nápad ve tři ráno vařit čaj a z okna vystlaného dekou sledovat spící ulici. Někdy se cítíte dobrodružně a sami se do stínu pouličních lamp vydáte. Občas, když je vám zle, a nedokážete jít nikam, prostě zůstanete na pokoji a nikoho to nezajímá, nikomu to nevadí. Lidi – profesoři, studenti, paní v knihovně – si vás jen zřídka zapamatují, a i to je podivným způsobem uklidňující. Často je všechno prostě příliš zajímavý – inspirování a motivování přečíst ne méně než všechny knížky na světě ale pokaždé zjistíte, že bez energie se cokoli dělá docela těžko... (ale zjistila jsem, že bezcílně bloudit ulicemi docela pomáhá, a na rozdíl od neméně příjemného objevování nových kaváren to nic nestojí)... Někdy ale svítí slunce navzdory dešti - a paradoxy jsou moc fajn, hlavně na podzim. A stejně, ať se děje cokoli, písničky to jistí – což samozřejmě nedokážu vyjádřit lépe, než citátem z písničky „*If you've lost your faith in love and music, oh the end won't be long.*“ (The Libertines – Good Old Days).

Zapomněla jsem zmínit – studuju psychologii na Filosofické fakultě Masarykovy univerzity (asi se správně píše „filozofické“, ale v tomhle případě budu z estetických jazykových důvodů nonkonformista odmítající oficiální gramatiku, pardon). Je příliš brzo dělat „recenze“ nebo drze popisovat dojmy ze studia... snad tedy jen prozradím, že se mi tu zatím hodně líbí, a moc doufám, že se mi pro začátek podaří projít alespoň prvním ročníkem - a pak třeba všemi dalšími...

Když už máme toto číslo tak pěkně nostalgické... přemýšlela jsem, jak to vlastně formulovat, nebo jestli vůbec, ale... proč ne. Neuběhl ještě ani rok, a už se zdá, jako by „doby gymplu“ byly vzdálenou minulostí. (Vnímání času je někdy vážně zvláštní, a vždycky krajně nespolehlivá věc). Nevím vlastně proč, ale připadá mi důležité případným čtenářům povědět, jak moc mi nechybí ten „středoškolský“ druh stresu, který jsem bohužel pocítovala velmi a často a určitě ne jediná – písemky, zkoušení, známky, procenta... a také, jak se od všeobecně zaměřené školy dá logicky očekávat, spousta vyučovaných předmětů člověku vůbec nic neříká, a můžete chtít a snažit se jakkoliv, některé věci prostě nepochopíte. Nepochopení nutně znamená špatnou známku („asi jste se prostě nesnažili“), a... špatná známka je přece nejhorší tragédie! ... Až na to, že vůbec ne. Jenže všechno tohle vám dojde až zpětně. Dost možná jde jen o můj špatný názor, ale... zkrátka si nemyslím, že je správné, aby „škola“ v člověku vzbuzovala strach, beznaděj, hodně nadneseně třeba i přispívala k celkové „nechuti k životu“ :D... nevím. Možná chyba celého systému, možná chyba jen na mé straně, ale... snažím se říct, že mě na „vysokoškolském životě“ mile překvapilo hrozně moc věcí, a ačkoliv samozřejmě v jednom kuse přibývají další, dost podstatně těžkých kamenů mi ze srdce spadlo. Nemusím teď každý den vstávat v sedm, do odpoledne sedět v jedné místnosti a po příchodu domů trávit hodiny v zoufalství nad sešity a úkoly... a další den to opakovat, znovu a znovu. V hodně omezeném smyslu slova mám teď úplnou přemíru svobody nakládání se svým časem – a je poznat, že jsem se to ještě neměla moc příležitost naučit, takže dost tápu, ale... vůbec nevdám.

Ale, aby bylo jasno: gympl mám spojený s tolika pozitivními věcmi, že je úplně vyloučené abych snad kdy mohla „look back in anger“ (nenápadný odkaz na skvělou písničku, jejíž tóny odstartovaly náš maturitní ples! :))... o tom všem jsem ale koneckonců už psala v posledním čísle Kvartičky v Oktávě, takže než abych se opakovala, pokud máte zájem:

<https://kvarticka.wordpress.com/2017/05/21/kvo-ctvrte-cislo/> .

Markéta Štikarová

MŮJ ŽIVOT V DÁNSKU A CO JE VLASTNĚ TO „HYGGE“

Začátky jsou vždycky těžké, obzvlášť takový nástup na vysokou školu. Musíte se přestěhovat, zorientovat se v novém prostředí, najít si nové přátele a v neposlední řadě naučit se vařit něco jiného, než toasty, špagety a pizzu. Pokud ale k tomu všemu ještě přidáte změnu státu, jazyka, kultury a vzdálenost tisíc kilometrů od domova a všeho co znáte, může se nástup na univerzitu ukázat jako skutečná výzva. Tak začíná moje poněkud netradiční vysokoškolská zkušenost, o kterou bych se teď ráda podělila.

Jak už nadpis napovídá, ke svému zahraničnímu studiu jsem si zvolila Dánsko. Jistě je na místě otázka „proč právě Dánsko“? Znalost této země pro většinu lidí končí hlavním městem Kodaní a lokací kdesi na severu u moře. Ani já jsem nevěděla o mnoho víc, hlavním lákadlem pro mě byl místní způsob výuky, možnost navázat mezinárodní kontakty a vyšší životní úroveň. Když jsem se dozvěděla, že studium je zdarma a o možnosti snadno získat stipendium pokrývající většinu nákladů, bylo v podstatě rozhodnuto. Vyplnit papíry, napsat testy, pár interview a byla jsem tu :D. To jsem si ještě neuvědomovala, co všechno mě v následujícím roce čeká.

Od mého příjezdu mě čekalo jedno překvapení za druhým. Když nás první den školy rozdělili do skupinek a přidělili nám tutora na prohlídku areálu, zřejmě nikdo nečekal, že v naší skupině bude pět Čechů a Slováků a naše průvodkyně bude Slovenka...tolik k anglické konverzaci. Komunita našich dvou národů je tu opravdu veliká, což místní život v mnoha ohledech usnadňuje. První „cizí“ jazyk, který jsem se tu naučila, byla tedy celkem nečekaně slovenština :D. Když už jsem u jazyků, kromě angličtiny, ve které probíhá výuka, se samozřejmě učím také dánsky. Díky práci, kurzům a jisté podobnosti s němčinou to jde poměrně rychle, ale je to snad nejzvláštnější cizí jazyk, co jsem se kdy slyšela. Ať řeknete cokoli, zní to přibližně jako „voeuhl“ nebo „frrrumph“ :D.

Jedním z důvodů, proč se nestěhovat do Dánska, může být ne zrovna skvělé počasí, které nás tu provázelo od konce října do poloviny dubna. Tím myslím neustálé teploty okolo nuly stupňů, žádný sníh, tma od čtvrté odpoledne do deváté ráno a vytrvalý déšť. Zkrátka nic pro milovníky slunečných dnů. Na druhou stranu se naučíte maximálně využít každého hezkého dne. Dány není venku vidět jak je rok dlouhý, ale když se udělá třeba jenom trochu slunečno, už pobíhají po městě v šortkách. Neříkám, že je tu pořád zima, ale nedávno byl nejteplejší den od roku 2007, a to „neuvěřitelných“ 26 stupňů...to mluví samo za sebe.

Když už jsem zmínila věci, které tu nejsou nebo nebyly úplně snadné, konečně se dostávám i k těm důvodům, proč bych na žádném místě nestrávila tento rok radši. Zprvč jsem tu potkala nejvíc inspirativní lidi v mém životě - ze spousty různých národů, a od každého jsem se naučila něco nového, nebo třeba jenom získala trochu jiný pohled na svět. Ať už bydlíte na bytě s Češkou, Litevcem a Rumunem jako já, nebo se ve study group ocitnete s Polákem a Moldavankou, rozhodně se nikdy nebudete nudit. Už jenom to množství různých mezinárodních dnů se sdílením národních jídel a podobných aktivit napovídá, že Dánové se rozhodně cizinců a odlišností nebojí. Všichni jsou vždycky milí a nápomocní a jejich velmi vysoká úroveň angličtiny to hodně usnadňuje. Přístup ke vzdělání se v mnohém liší od většiny národů a to hlavně zaměřením na praktické využití a bez zbytečného memorování stovek knih, které jsou stejně zapomenuty ještě před koncem semestru. Povinnou součástí studia je také půlroční praxe v jakékoli firmě na světě, kterou si student vybere. To nabízí obrovské množství možností a volby zaměření i vysněné destinace. Osobně doufám, že vyrazím do Thajska, Austrálie nebo Kanady, ale kdo ví. Další příjemná skutečnost je, že pokud si tu najdete brigádu máte automaticky nárok na stipendium nebo státní příspěvky, což není zrovna zanedbatelná částka. To umožňuje i pro studenty relativně vysokou životní úroveň a umožňuje časté cestování a výlety, které jsou pro Dány tak typické. >>

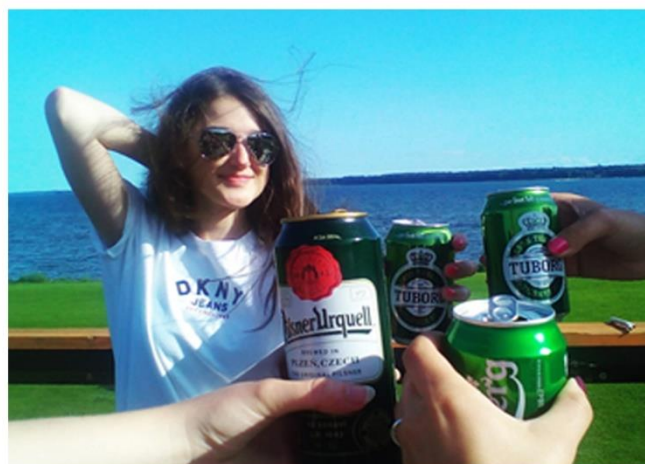
(zleva: Vejle, pláž v Horsens, Display festival)

Až po několika měsících života tady jsem naplno pochopila dánský koncept takzvaného „hygge“, který tu provází na každém kroku a je to v podstatě životní styl. Toto dánské slovo se nedá přesně přeložit, ale popsala bych to jako domácí pohodu a relax, žádný stres a „prostě chill“ :D. Poslední dobou je to často diskutované téma, na které bylo napsáno i mnoho knih, ale pokusím se to tak nějak upřesnit z toho co jsem tu vysledovala. Dánové ze všeho nejraději tráví volný čas s rodinou a blízkými, z práce vždy spěchají přímo domů bez zastávek s kolegy na pivo a dalších zbytečných průtahů. V práci začínají dříve a také díky kratší pracovní době, která je pouze 37 hodin týdně, mají poměrně hodně volného času. Milují krátké jednodenní výlety do okolních měst, různých parků nebo třeba do Legolandu. Návštěvy různých útulných kaváren a podniků s přáteli jsou také na jejich denním pořádku. Hygge můžete sledovat i ve stylu oblékání, kde dávají přednost oversized oblečení a pohodlné obuvi. 90% Dánek nepotkáte jinak než v pytlovitých pruhovaných kalhotách a bílých teniskách, o nějaké módě se nedá moc mluvit :D. V zařízení domů a bytů převažuje bílá barva naprosto všeho - od zdí, nábytku a spotřebičů po ručníky a domácí dekorace. Na barvy si zkrátka moc nepotrpí, ale v jednoduchosti je síla. A co by to bylo za obydlí bez krbu uprostřed velkého obývacího, kde může rodina trávit večer se sklenkou vína. No prostě hygge.

(Via University)

(„prostě hygge“ :))

Pokud jste ještě neměli šanci tuhle málo známou zemi navštívit, určitě doporučuji výlet do Kodaně nebo jednoho z mnoha místních fjordů. Ideální příležitostí je i poslední květnový týden, kdy se ve městě Aalborg koná největší karneval v severní Evropě a ročně přiláká víc než 100 tisíc lidí. V době mého studia tady jsem zažila spoustu nevšedních věcí a každému tuhle zahraniční zkušenost můžu jenom doporučit. Pomohlo mi to osamostatnit se a být nezávislá, potkala jsem lidi, kteří jsou jako moje druhá rodina, a doufám že se toho ještě hodně naučím a možná později i v nějaké pracovní příležitosti. Tímto bych chtěla poděkovat i všem, kteří mě podpořili ve splnění snu o studiu v zahraničí a pomohli mi se sem dostat. Moc to pro mě znamená, a vím, že tohle rozhodnutí nebudu nikdy litovat. Takže posílám pozdravy z Dánska a všem, kteří třeba jenom uvažují o zahraniční škole chci vzkázat, že riskovat se vyplatí a rozhodně je to životní zkušenost, která stojí za to.

Lenka Málková

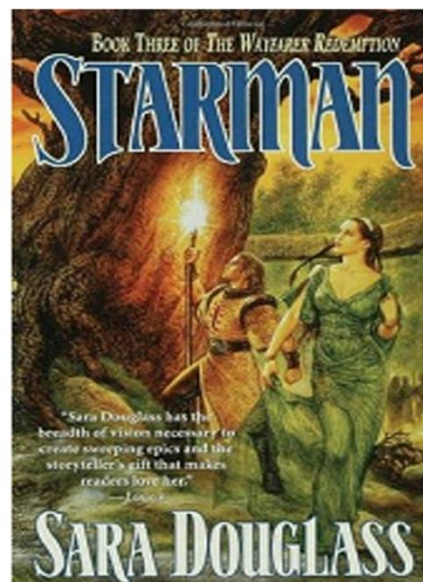
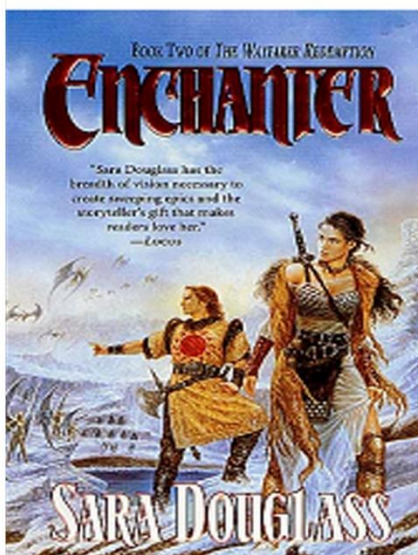
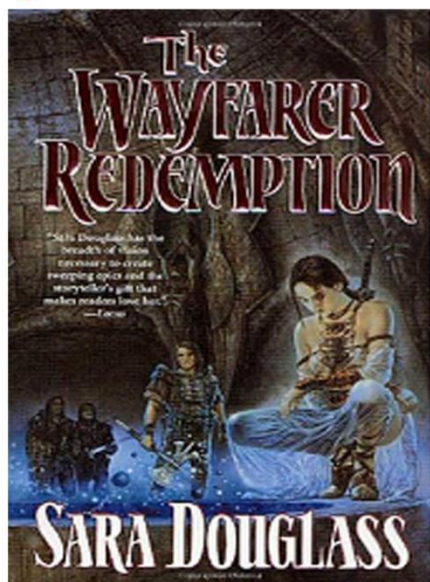

RECENZE: POUTNÍKŮV NÁVRAT (SARA DOUGLASS)

Poutníkův návrat (*The Wayfarer Redemption*) je knižní série australské spisovatelky S. Douglass, složená ze tří dílů – Válečná sekera (*Battleaxe*) z roku 1995, Ikarijský zaklínač (*Enchanter*) z roku 1996 a Muž z hvězd (*StarMan*) z téhož roku. Je zvláštní, že toto dílo není ve světě fantasy příliš proslavené, přestože je skutečně nesmírně dobře napsané a já mohu s jistotou říct, že je to ta nejlepší série, jakou jsem dosud četla (Pána Prstenů nepočítám, protože je hrozně těžké ho k čemukoli přirovnávat, vzhledem k tomu, že patří k prvotinám fantasy žánru).

Co se týče příběhu, jedná se o klasickou fantasy, jak ji známe, přesto se ovšem od těch ostatních v mnohém liší. Pokud čekáte elfy a trpaslíky, jedny z nejtypičtějšých ras, které se v podobných knihách objevují, v této trilogii je nenajdete. Naopak zde můžete nalézt rasy nové, které si autorka sama vymyslela. Vedle lidí ve světě Poutníkovy návratu žijí dva národy, právě lidmi nazýváni Zapovězení. Zapovězení se dělí na Ikarii, okřídlený lid, a Avar, nenásilný lid žijící v lesích. Dříve žily tyto národy spolu s lidmi v míru, pak ovšem lidé začali uctívat Seneschal (náboženství, které lidé uctívají dodnes), a začali vést Válku sekery, během níž pokáceli lesy a vyhnali Zapovězené na pokraj země.

Samotný příběh se odehrává v zemi zvané Achar, ve které právě začíná propukat válka proti Gorgaelovi, takzvanému Ničiteli. K této válce se váže Proroctví, podle něhož se Ničiteli může postavit pouze Muž z hvězd, který má také sjednotit rozkmotřené národy Acharu a nastolit mír. Oním Mužem z hvězd se má stát Axis, Válečná sekera armády Seneschalu. Než se jím ovšem stane, musí se nejprve oprostít od své staré víry a poznat Ikarii a Avar, které má sjednotit s lidmi ve válce proti Gorgaelovi.

>>

(zde začíná spoiler, úplnou zápletku a konec ale neprozrazuje) První díl, Válečná sekera, pojednává o začátku války, ve které se Axis musí spojit se svým nenáviděným nevlastním bratrem Borneheldem. Axis postupně zjišťuje, kým skutečně je a odkud pochází, a zároveň se zamiluje do Borneheldovy snoubenky Faraday, která v Proroctví později sehraje velkou roli.

Ve druhém díle nacházíme Axise u Ikarii, kteří jsou jeho skutečnou rodinou. Zde se Axis znovu setkává se svými rodiči, které považoval za mrtvé, a učí se svým nově nabitým schopnostem Ikarijského zaklínače. Zároveň se snaží přesvědčit Ikarii a Avar, aby se k němu přidali ve válce proti Gorgaelovi, a vzpomíná na Faraday, která je se svým mužem Borneheldem uprostřed války. Axis získá pomoc Ikarii a zamiluje se do bojovnice Azhure. Společně vybudují základnu v pevnosti Sigholt, ze které vedou válku proti Gorgaelovi a Borneheldovi zároveň.

Třetí díl vypovídá o závěru války proti Ničiteli. Axisovi se podařilo porazit proradného Bornehelda, který mu bránil ve sjednocení lidí s Ikarii a Avar. Nyní mu v cestě za mírem stojí pouze Gorgael, jehož je třeba porazit. Axis získává pomoc Faraday, jež znovu vysazuje lesy, které byly ve Válce sekery krutě pokáceny. Díky Faraday se na jeho stranu přidávají i Avar, a všechny tři národy jsou tak sjednoceny, navíc Axis konečně poznává, která z žen, jež miluje, je jeho vyvolenou. **(zde končí spoiler)**

Jak můžete vidět, jedná se o skutečně rozsáhlé dílo, ve kterém jde o boj dobra proti zlu, obohacený ještě občanskou válkou. To se mi na tom líbí, nejde pouze o válku proti hlavnímu padouchovi, zároveň zde mezi sebou bojují i ti, kteří se na počátku tváří jako spojenci. Autorka si vymyslela vlastní národy a magii, spočívající v hudbě takzvaného Hvězdného tance, kterou dokáží Ikarijští zaklínači poslouchat a s její pomocí poté provádět kouzla. Tento druh magie je zde naprosto perfektně a detailně promyšlený a propracovaný.

Samotný děj je neuvěřitelně originální a napínavý, autorka udržuje čtenáře v nevědomosti a nedá mu nic zadarmo. Trilogii provází velká řada tajemství, například totožnost zrádce, o kterém hovoří Proroctví, nebo ženy, kterou si Axis nakonec zvolí. Autorka čtenáře nutí přemýšlet nad tím, co jednotlivé sloky Proroctví vlastně říkají, a jak se to odrazí na příběhu. Samotné Proroctví je zde také pojato velmi zajímavým způsobem. Postavy se stávají jeho oběťmi, které ač vědí, co říká, nemají jinou možnost než mnohdy proti své vůli jednat podle jeho předpovědi.

Postavy jsou neuvěřitelně dobře napsané. Za příklad si vezmu hlavního hrdinu Axise. Jedná se o vynikajícího válečného velitele, který přesně ví, komu slouží, dokud se mu najednou celý život neobrátil vzhůru nohama při zjištění, že je Mužem z hvězd. Axis je mezi svými muži velmi oblíbený, je ale také poměrně prchlivý a umí být i mrzutý. Líbí se mi na něm, že to není žádný dokonalý hrdina, ale jen normální člověk, který, ač je nesmírně charismatický, dokáže občas vztekle vybuchnout a jednat způsobem, který ve čtenáři budí nutkání ho uškrtit. Právě proto mám Axise tak ráda, je zkrátka realistický. Ač ho hryže svědomí, nechová se vždycky zrovna nejlépe či hrdinsky, například ve chvíli, kdy se ocitá mezi dvěma ženami, kterým svou nerozhodností oběma ubližuje. Jedná se tedy o úžasně napsanou a věrohodnou postavu, která koná v zájmu záchrany Acharu a těší se velké oblibě u svých mužů právě pro své vynikající velitelské schopnosti.

Další důležitou postavou je Faraday, kterou na začátku nacházíme jako nevinnou dívku, navíc hluboce věřící v Seneschal. Její víra se však posléze změní s objevem poslání, které ji v nadcházející válce čeká. Faraday není válečnice, neohání se mečem ani nevelí armádám, přesto je velice statečná a schopná i té nejvyšší oběti.

A pak tu máme Azhure, kterou bych nazvala chodící záhadou příběhu. Ani čtenář, ani ona sama dlouhou dobu netuší, co je vlastně zač nebo odkud pochází. Hned ve druhém díle v sobě Azhure, dříve prostá dívka žijící s krutým otcem v zapadlé vesnici, objeví magické schopnosti, pomocí nichž postupně vyrůstá v lstivou a neohroženou válečnici, a navíc také odhaluje pravdu o svém původu.

Autorka se celkově se svými postavami příliš nemaže, příkladem je onen zrádce, který se objevuje v Prorocství. Čtenář si říká, že by onu osobu třeba ještě bylo možné zachránit, a to samé mne na začátku napadlo i u Bornehelda, který se nejevil jako zlý, nýbrž jako hodně zamindrákovaný a ve své podstatě nešťastný muž.

Další věcí, která mě na této sérii potěšila, je autorčino užívání počtů. Abych to vysvětlila, jsou zde uvedeny počty například armády té a té strany, což čtenáři umožňuje lépe si představit celou situaci a udělat si podrobnější obrázek o tom, kdo je v převaze, a kolik vlastně třeba taková armáda Acharu může mít vojáků. Ještě jsem se s tím popravdě asi nesetkala, a dost se mi to líbí.

Poutníkův návrat doporučuji každému, koho už unavili elfové, trpaslíci, trolové, skřeti a podobně, ale také zkrátka všem milovníkům fantasy. Už dlouho se mi nestalo, že bych se od nějaké knihy nemohla odtrhnout, a to jsem k ní přistoupila naprosto bez jakéhokoli očekávání. Doporučil mi ji jeden můj kamarád a já vůbec nečekala, co v ní najdu. Sáhla jsem po ní jen z potřeby číst, naprosto cokoli, jen abych četla, a byla jsem nesmírně překvapená, celou trilogii jsem pak hltala jedním dechem a ani z konce jsem nebyla zklamána. Tedy, možná trochu ze závěrečného boje, který po takové době válčení proběhl možná až moc rychle a snadno, ale na druhou stranu, úplný závěr ve čtenáři zanechá silné pocity, ze kterých se bude hodně dlouho vzpomínávat.

Pokud tedy máte aspoň trochu času a chuti, rozhodně si tuto knihu přečtěte, stojí to za to!

NÁMĚSTÍ SVOBODY PSANÍ PSEUDOBÁSNIČEK

the city isn't shivering anymore
cold square came alive with sun-light and sun-love
second-hand calmness is what they all mean to me now

Whitman's words in one hand, a pen in the other
isn't it so much? why ask for more?
the exact same star shines upon the world today
the exact same star that scattered shadows upon the
    exact same earth, no longer the same as then
but just as beautiful
- why do i struggle to see it?

is it because my two hands never held another?
is it because my eyes still remember the years of tears
is it my lips, the way they never know which shape to take
is it the fear of doing the wrong things stopping me from all?

no, put down your phone, cigarette-smoking stranger
pick up that guitar –
the city's definition of noise is not loud enough
no, don't you sit down, i can hear words now
and i don't want these words
because i don't want myself

second-hand calmness died
quiet strings made me forget the blades of grass i cut myself upon
the sun's in my eyes – but it won't do.
it won't do.

Markéta Štikarová

STOPĚTAOSMDESÁT MINUT

Pod zadkem mám rudou vypořstovanou židli. Na plastových kolečkách. A otočná je k tomu. Mám se zatočit dokola? Jo! Kouknu kolem sebe. Nikde nikdo. Dám si to u ještě jednou. Pak upřu pohled na monitor. Mám ještě asi tři hodiny než to sbalím a půjdu domů. Trochu mě bolí klouby na rukou a pálí oči, jinak je mi fajn. Co budu dělat? Zapnu si nějakou hudbu. Nejdřív chytím Vltavu. Nákup zašklebím se. Někdo mi zase přeladil rádio, »Strašně vtipný.« pomyslím si. Rádio vypnu a vezmu do ruky mobil. Kde mám sakra sluchátka? Doufám, že jsem je nenechal doma. Prohledám batoh. Nic. Snažím se vzpomenout si, kde jsem je viděl naposledy. Vím, že jsem poslouchal nějaký písničky ve vlaku. A sluchátka jsem pak dal... Bingo! Do náprsní kapsy u bundy. Vstanu ze židle, protáhnu se až mi zapraští klouby a přeřdu k věšáku u dveří. Kouknu se na bundu a v duchu si řeknu: »Mrcho. Máš mý sluchátka.« Prořacuju kapsy, sluchátka tam opravdu jsou. Vítězoslavně se zazubím. Vezmu je do ruky a jdu zpátky ke stolu. Pak se zarazím. Položím sluchátka na stůl, zamknu počítač a vezmu do ruky klíče. Kancelář za sebou pečlivě zamknu, co kdyby mně někdo chtěl ukrást prázdnou pikslu od oběda, pomyslím si ironicky. Jdu si odskočit, po obědě je to fakt úleva. Pak se vrátím zpátky. Bum! Mám zamčené dveře. Mnu si koleno a říkám si, jakej já jsem blbštajn. Dveře tedy nejdříve odemknu a pak vejdu dovnitř. Sednu si a vezmu sluchátka, zapojím konektor do mobilu. Mobil pak zapnu. Jak že byl ten pinkód? Chvíli přemýšlím, pak na to konečně přijdu. Taková hovadina, musím si to změnit. Jenže jak se znám, tak na to stejně zapomenu. No, to je jedno. Zapnu si přehrávač. Něco kolem osmi set písniček. Co si ale pustím? Bocelliho? Ne, na to nemám náladu. Někaký Rap? Taky ne. Pak na to přijdu. Dám si navíc bassy, jen ať to hezky duní, a pustím si, opět, Rammsteiny a pak k tomu přidám ještě Morbid Angel. Usměju se. Jo, to půjde. Oživím počítač, nemyslím to samozřejmě doslova, že by se mi chtělo mačkat kompjútr a foukat do monitoru, no to fakt ne, a pustím se do práce. Docela to odsejpá. Čas letí. Pak se kouknu na hodinky. A helemese, už je půl čtvrtý, balím.

Jan Jaroš

ZPOVĚĎ

„Je mi sotva třiadvacet let. Před čtyřmi lety jsem se vrátil z Velké války. Z východní fronty. Jsem poznamenaný tou bestiální noční můrou? Ano. Jako statisíce dalších. Čím je mé válečné »postížení« tak jiné? Asi nejvíc tím, že nejsem tolik zmrzačený jako ostatní kolem mě. Mám jen částečně ochrnutou levou paži a velký kus levé tváře mi oderval letící šrapnel. Když mě spatřily malé děti, tak s křikem utíkaly. Starší chlapci si dokonce troufli házet kamení. A také mě nepronásledují ošklivé sny. Co se stalo v zákopech, tak tam i zůstalo. Ale zůstalo tam i něco navíc.“

„A co? Myslíte, že to byla vaše soudnost a ohleduplnost?“

„Asi ano. Je to možné, já sám to nedokážu posoudit.“ V cele na chvíli zavládlo ticho. Mladík po chvíli pokračoval „Stala se ze mě stvůra. Tělem i duší. Naše nová moderní demokratická společnost se mi snažila pomoci. Lhal bych, kdybych řekl že ne. A vám lhát nechci, otče. Ale pomáhali mi jen ze začátku. Přidělili mě k presidiu zemské komise pro úpravu řek v Čechách, na pomocné práce. Takže jsem byl často v terénu, což se mi, ...hodilo. Díky své práci jsem měl dokonalé alibi pro své... Své zločiny. Ale zločiny to nebyly. Jistě, byly to zlé skutky, ale měl by být pro ně jiný název. Slovo zločin mi totiž připadá až moc mírné. A v čem spočívalo mé... počínání? Já... No, já jsem...“

„Nemusíte to říkat. Ale pokud chcete ulevit svému svědomí...“

„Nuže, mám slabost pro týrání lidí. Konkrétněji chlapců, nebo mužů chcete-li, v mém věku. Dělá mi ohromnou radost slyšet jejich výkřiky, přidušené mou rukou, jejich obličejy zkřivené do samé podstaty bolesti a nejvíce..., nejvíce jejich oči. Oči, které na mě hledí se strachem a hluboce nechápavým výrazem.“

„S jakým, výrazem?“

„Výrazem, který jasně říká: »proč?«.“

„No a proč tedy? Proč jste to dělal?“

„Já nevím. Prostě... prostě se mi to líbilo. Líbilo se mi koukat se, jak někdo umírá mýma rukama. Jakou mám moc. Že..., že jsem se stal pánem jejich života. Podle doktorů, specialistů přes duševní poruchy, jsem, a to doslova:, „silně vyšinutý“ a „normálního života neschopný“ jedinec. Tak mi to řekli v roce 1920. Ale já je již brzy dokázal přesvědčit o opaku, neboť jsem, jak si mysleli, bral jimi předepsané léky. Ale tak to ve skutečnosti nebylo.“

„Takže jste je obelhal?“

„Samozřejmě! Realita všedního dne se mi hnusí! Nepotřebuji a nechci to sledovat. Mnohem radši žiju ve světě, který nikdo nechápe ale pro mě je naprosto snesitelný.“

„A nepřipadá vám, že jste tak obelhal i sám sebe?“

„Sám sebe? To ne, to určitě ne. Právě naopak. Díky těm takzvaným lékům, jsem viděl svět jak chtěli oni. A ne svět jaký je tady uvnitř.“ řekl a poklepal si na hlavu. Pak už nic neříkal a zavřel oči. Kněz se na něj smutně podíval „Máte mi ještě co říct?“

„Ne.“

„Litujete svých hříchů?“

„Ne. Nikdy.“

NEŘÍKEJ NE

ANEB RYZE EXPERIMENTÁLNÍ PRÓZA O VYHROCENÍ MEZILIDSKÉHO VZTAHU

„Pojď sem.”

„Nekřič na mě a přijď si,
když něco chceš.”

„Vykašli se na křičení
a pojď sem.”

„Neřvi na mě z místnosti
do místnosti. Pojď sem.”

„Ne, ty přijď sem!”

„Opakuju naposled. Přijď si,
když něco chceš a přestaň
sakra na mě řvát!”

„Přestaň být agresivní.
Jenom zvedni ten svůj
línej zadek a pojď, do
háje, sem!”

Ticho

Zaražené ticho, že je
v druhé místnosti ticho.

Stále ticho, jakoby tam
ani nikdo nebyl.

Kroky z obou stran. Zprava o něco rychlejší.
Zvuky tupých úderů a sténání, pak cosi žuchne
na zem a je opět ticho. Šustot igelitu, někdo
hekne. Jemný neidentifikovatelný zvuk.
Pak bouchnou dveře.
A potom.
Ticho.

Jan Jaroš